

احكام كفالت

احكام كفالت

مسألة ۲۳۲۲. كفالت آن است كه انسان ضامن شود كه هر وقت طلبكار بدهكار را خواست، به دست او بدهد و همچنين اگر كسى بر ديگرى حقى داشته باشد يا ادعاى حقى كند كه دعواى او قابل قبول باشد چنانچه انسان ضامن شود كه هر وقت صاحب حق يا مدعى طرف را خواست به دست او بدهد عملش را كفالت و به كسى كه اين طور ضامن مى شود كفيل مى گويند.

مسألة ۲۳۲۳. كفالت در صورتى صحيح است كه كفيل به هر لفظى اگرچه عربى نباشد به طلبكار بگويد كه «من ضامنم هر وقت بدهكار خود را بخواهى به دست تو بدهم» و طلبكار هم قبول نمايد.

مسألة ۲۳۲۴. كفيل بايد مكلف و عاقل باشد و او را در كفالت مجبور نكرده باشند و بتواند كسى را كه كفيل او شده حاضر نمايد.

مسألة ۲۳۲۵. يكى از هفت چيز كفالت را به هم مى زند: اول: كفيل، بدهكار را به دست طلبكار بدهد. دوم: طلب طلبكار داده شود. سوم: طلبكار از طلب خود بگذرد. چهارم: بدهكار بميرد. پنجم: طلبكار كفيل را از كفالت آزاد كند. ششم: كفيل بميرد. هفتم: كسى كه صاحب حق است به وسيله حواله يا طور ديگرى حق خود را به ديگرى واگذار نمايد.

مسألة ۲۳۲۶. اگر كسى به زور بدهكار را از دست طلبكار رها كند، كسى كه بدهكار را رها کرده، بايد او را به دست طلبكار بدهد.